

Eugenijus ir lydeka

Vieną vakarą Labanoro girioje ganėsi jaunas, stiprus briedis Eugenijus Uogieninas¹. Stovėjo pamiškėje aukštai iškėlęs raguotą galvą ir skabė neseniai išsprogusius pušų ūglius. Kramsnojo juos ir patenkintas čepsėjo storomis lūpomis:

– Tai gardumėlis, tai šviežios pušų salotos!

Prisišveitęs iki kaklo, užsimanė Eugenijus atsigerti. Netoliese kaip tik tekėjo Lakajos upė, kurios vanduo buvo itin švarus ir skanus. Atkėblino prie upės, įsibrido ir pasilenkęs jau gers... Bet netikėtai upelio veidrodyje išvydo raguotą savo veidą!

– Ir kodėl aš toks negražus, kodėl toks raguotas, – nusiminė Eugenijus, žvelgdamas į savo atvaizdą skaidriame vandens paviršiuje. – Gal todėl ir esu toks žvėriškai vienišas?

Užvertė Uogieninas plačiaragę galvą ir užbaubė graudžią vienišų briedžių dainą:

*Aš vienišas briedis,
Stiprus ir paėdęs,
Tačiau nelaimingas –
Kažko man vis stinga.*

*Manęs neramina
Nei kvapas jazminų,
Nei varnų krankimas,
Nei upės šniokštimas.*

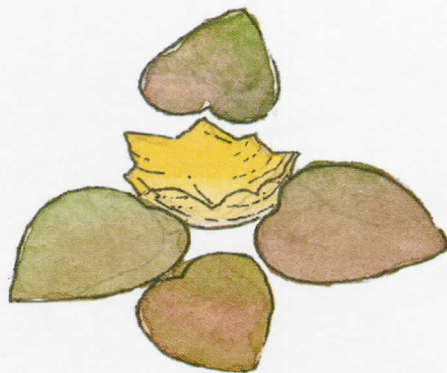
*Taip skaudžiai kankina
Raguotas likimas,
Jog noris mauroti
Ir pelkėj drybsoti.*

¹ Uogieninu šį briedį miško žvėrys praminė todėl, kad jis be saiko vartojo uogas – spanguoles, bruknes ir mėlynas. Kartais išlįsdavo Eugenijus Uogieninas iš pelkių net apsvaigęs iš laimės, o snukis visas mėlynas mėlynas, atsiprašant... (Kišk. past.)

*Jei meilę sutikčiau,
Jos balsą išgirsčiau –
Per kalnus nulėkčiau,
Vis bėgčiau ir bėgčiau.*

*Kol ją susirasčiau,
Iš žemių iškasčiau,
Jai širdį išliečiau,
Karštai pamylėčiau.*

Netoliese plaukiojo lydeka Ifigenija, kuri turėjo puikią klausą ir girdėdavo viską, kas tik vyko aplinkui Lakajos upę. Išgirdusi širdį draskančią briedžio aimaną, Ifigenija akimirksniu priplaukė prie liūdinčio Eugenijaus kojų ir švelniai prisiglaudė¹. Grakščioji aštriasnukė buvo didelė svajotoja ir visą gyvenimą troško sutikti savo svajonių milžiną! O briedis Eugenijus pasirodė būtent toks ir esąs. Be to, jis buvo su ragais, kurie Ifigenijai priminė girių karaliaus karūną.

– Jeigu jis mane pamils ir ves, tai netrukus aš tapsiu Labanoro girios karaliene Eugenija Ifigenija, – pamanė sau lydeka, ir iš tos laimės jai net žvynai pašiurpo.

Iškišo galvą iš vandens – žiopt žiopt – jau sakys briedžiui kažką gero ir meilingo, bet nė vienas, net pats menkiausias meilės žodelytis jai iš burnos neišsprūdo. Tik keli beprasmiai oro burbulai upės paviršiumi nuburbuliavo. Ir nusiminė Ifigenija prisiminusi, kad žuvys kažkodėl negali nei kalbėti, nei čiulbėti, nei riaumoti...

– Ech, – atsiduso ji, ir dar pora liūdnu burbulų nuburbuliavo, – ir kodėl Dievas taip nesėkmingai mus sukūrė? Kodėl vieni sutvėrimai, pavyzdžiui, žmonės, asilai ar avinai gali kiauras dienas plepėti, bliauti arba pliurpti visokias nesąmones, o mes, žuvys – ne?!

Staiga aštriadantė Ifigenija prisiminė seną senų šamų patarlę: „Kas kalba – nežino, o kas žino – nekalba“. Ir nusiramino.

– Užtat seni šamai niekada ir neužkimba meškeriotojams ant jų niekingai blizgančių blizgių, – palingavo galvą Ifigenija ir prisidūrė: – Be to, pasauly juk yra ir daugiau viską žinančių, bet apie tai neplepančių sutvėrimų. Tai ir medžiai, ir akmenys, ir debesys...

– Bet ne, – ūmai ėmė ginčytis pati su savimi, – debesys juk kartais prabyla! Griaudėja perkūnais ar žaibais svaidosi! Tad debesys labiau panašūs į žmones, karves

¹ Derėtų pastebėti, kad ši Lakajos lydeka (panašiai kaip ir briedis Eugenijus) buvo gana vieniša būtybė, jos nemylėjo nei gruzliukai, nei raudės. Mylėjo nebent tik žvejai su savo tinklais bei spinningais, bet lydeka netikėjo jų meile. Ifigenija jau buvo pakankamai išmintinga, kad suprastų, jog tokia meilė dažniausiai baigiasi keptuvėje!